Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

24 päivänä helmikuuta 2022*

Muutoksenhaku – Polkumyynti – Brasiliasta, Iranista, Venäjältä, Serbiasta ja Ukrainasta peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonti – Menettelyn päättäminen Serbiasta peräisin olevan tuonnin osalta – Vahingon määritys – Useammasta kuin yhdestä kolmannesta maasta tapahtuvan tuonnin vaikutusten kumulatiivinen arviointi – Asetus (EU) 2016/1036 – 3 artiklan 4 kohta – Menettelyn päättäminen ilman toimenpiteitä – 9 artiklan 2 kohta – Tuonnin ”merkityksettömyys” – De minimis -kynnys – Euroopan komission harkintavalta

Asiassa C-226/20 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 29.5.2020,

Eurofer, European Steel Association, AISBL, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan J. Killick ja G. Forwood, avocats,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi T. Maxian Rusche ja A. Demeneix, sittemmin T. Maxian Rusche ja G. Luengo,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade, kotipaikka Belgrad (Serbia), edustajanaan R. Luff, avocat,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: kolmannen jaoston puheenjohtaja K. Jürimäe (esittelevä tuomari), joka hoitaa neljännen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit S. Rodin ja N. Piçarra,

julkisasiamies: G. Pitruzzella,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 2.9.2021 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Eurofer, European Steel Association, AISBL (jäljempänä Eurofer) vaatii valituksessaan, että unionin yleisen tuomioistuimen 12.3.2020 antama tuomio Eurofer v. komissio (T-835/17, EU:T:2020:96; jäljempänä valituksenalainen tuomio) on kumottava; unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi tällä tuomiolla sen kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan osittain lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Brasiliasta, Iranista, Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevien tiettyjen raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuonnissa ja Serbiasta peräisin olevien raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuontia koskevan tutkimuksen päättämisestä 5.10.2017 annettu komission täytäntöönpanoasetus (EU) 2017/1795 (EUVL 2017, L 258, s. 24; jäljempänä riidanalainen asetus).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikana Euroopan unionin soveltamista polkumyynnin vastaisista toimenpiteistä säädettiin polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1225/2009 (EUVL 2009, L 343, s. 51), sellaisena kuin se oli muutettuna 15.1.2014 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 37/2014 (EUVL 2014, L 18, s. 1) (jäljempänä asetus N:o 1225/2009).

3 Riidanalaisen asetuksen antamisajankohtana unionin soveltamista polkumyynnin vastaisista toimenpiteistä säädettiin polkumyynnillä muista kuin Euroopan unionin jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 8.6.2016 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2016/1036 (EUVL 2016, L 176, s 21). Tämä asetus tuli sen 25 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla voimaan 20.7.2016. Sen 24 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan sillä kumottiin asetus N:o 1225/2009.

4 Koska yhtäältä asetusten N:o 1225/2009 ja 2016/1036 nyt käsiteltävän asian kannalta merkitykselliset aineelliset säännökset ovat yhteneväiset ja koska toisaalta valituksenalaisessa tuomiossa ja tässä valituksessa viitataan ainoastaan jälkimmäisen asetuksen säännöksiin, valitusperusteet on tutkittava asetuksen 2016/1036 säännösten valossa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta asetusten N:o 1225/2009 ja N:o 2016/1036 ajallista soveltamista nyt käsiteltävään asiaan.

5 Asetuksen 2016/1036 johdanto-osan 16 perustelukappaleessa, jossa pääasiallisesti toistetaan asetuksen N:o 1225/2009 johdanto-osan 15 perustelukappaleen sisältö, todetaan seuraavaa:

”Tutkimukset tai menettelyt olisi päätettävä, jos polkumyyntimarginaali on vähimmäistasoa tai vahinko merkityksetön, ja kyseiset tilanteet olisi määriteltävä. Jos toimenpiteet on otettava käyttöön, on tarpeen säätää tutkimusten päättämisestä ja määritellä, että tullien määrän on oltava

polkumyyntimarginaalia alhaisempi, jos kyseinen alhaisempi määrä on riittävä poistamaan vahingon, ja lisäksi on tarpeen määritellä tullien määrän laskentamenetelmä, kun kyse on otoksista.”

6 Asetuksen 2016/1036 3 artiklan, jonka otsikko on ”Vahingon määritys” ja jossa toistetaan olennaisilta osin asetuksen N:o 1225/2009 3 artiklan säännökset, 3 ja 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”3. Polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrän osalta on harkittava, onko polkumyynnillä tapahtuva tuonti lisääntynyt merkittävästi joko absoluuttisesti tai suhteessa unioniin tuotantoon tai kulutukseen. Tutkittaessa polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin vaikutusta hintoihin on harkittava, onko polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin osalta esiintynyt huomattavaa alihinnoittelua suhteessa unionin tuotannonalan samankaltaisen tuotteen hintaan tai onko tällaisen tuonnin vaikutuksesta muutoin ilmennyt merkittävää hintojen alenemista tai onko tuonti huomattavassa määrin estänyt sellaisia hinnankorotuksia, jotka muuten olisi tehty. Yksi tai useampi kyseisistä tekijöistä ei välttämättä ole ratkaiseva.

4. Jos useammasta kuin yhdestä maasta tapahtuvaa tuotteen tuontia tutkitaan samanaikaisesti polkumyynnin vuoksi, tällaisen tuonnin vaikutuksia voidaan arvioida kumulatiivisesti vain, jos:

a) kustakin maasta tapahtuvan tuonnin suhteen osoitettu polkumyyntimarginaali on 9 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua vähimmäistasoa suurempi ja jos yhdestäkään maasta tapahtuvan tuonnin määrä ei ole merkityksetön; ja

b) tuonnin vaikutusten kumulatiivinen arviointi on asianmukaista ottaen huomioon tuotavien tuotteiden väliset kilpailuedellytykset ja tuotavien tuotteiden ja unionin samankaltaisen tuotteen väliset kilpailuedellytykset.”

7 Asetuksen 2016/1036 5 artiklan, jonka otsikko on ”Menettelyn aloittaminen” ja jossa toistetaan olennaisilta osin asetuksen N:o 1225/2009 5 artiklan säännökset, 7 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Päätettäessä tutkimuksen vireillepanosta polkumyyntiä ja vahinkoa koskevia todisteita on tutkittava samanaikaisesti. Valitus hylätään, jos polkumyyntiä tai vahinkoa koskevat todisteet ovat riittämättömät menettelyn jatkamisen oikeuttamiseksi. Menettelyä ei saa aloittaa sellaista maata vastaan, jonka tuonti edustaa alle yhden prosentin markkinaosuutta, elleivät tällaiset maat yhteensä edusta kolmea prosenttia tai enempää unionin kulutuksesta.”

8 Asetuksen 2016/1036 9 artiklan 1–3 kohdan, joissa toistetaan olennaisilta osin asetuksen N:o 1225/2009 9 artiklan säännökset, sanamuoto on seuraava:

”1. Jos valitus peruutetaan, menettely voidaan päättää, paitsi jos päättäminen ei ole unionin edun mukaista.

2. Jos suojatoimenpiteet ovat tarpeettomia, tutkimus tai menettely on päätettävä. [Euroopan] komissio päättää tutkimuksen 15 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

3. Edellä olevan 5 artiklan 9 kohdan mukaisesti aloitettujen menettelyjen osalta vahinkoa tavallisesti pidetään merkityksettömänä, jos tutkimuksen kohteena oleva tuonti edustaa pienempää määrää kuin 5 artiklan 7 kohdassa esitetyt määrät. Kyseiset menettelyt päätetään

välittömästi, jos vahvistetaan, että polkumyyntimarginaali prosentteina vientihinnasta on vähemmän kuin kaksi prosenttia, edellyttäen, että ainoastaan tutkimus päätetään, jos yksittäisen viejän marginaali on vähemmän kuin kaksi prosenttia, ja että menettely koskee edelleen viejiä ja niitä voidaan tutkia uudelleen myöhemmässä tarkastelussa, joka tehdään kyseessä olevan maan osalta 11 artiklan nojalla.”

9 Asetuksen 2016/1036 20 artiklan 1 ja 2 kohdassa, joissa toistetaan olennaisilta osin asetuksen N:o 1225/2009 20 artiklan 1 ja 2 kohdan säännökset, sanamuoto on seuraava:

”1. Valituksen tekijät, tuojat ja viejät sekä niitä edustavat järjestöt ja viejämaan edustajat voivat pyytää, että niille ilmoitetaan niiden olennaisten tosiasioiden ja huomioiden yksityiskohdista, joiden perusteella väliaikaiset toimenpiteet on otettu käyttöön. Ilmoittamista koskevat pyynnöt on esitettävä kirjallisesti viipymättä väliaikaisten toimenpiteiden käyttöön ottamisen jälkeen, ja ilmoittaminen on tehtävä kirjallisesti niin pian kuin mahdollista.

2. Edellä 1 kohdassa mainitut osapuolet voivat pyytää lopullista ilmoittamista olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella lopullisten toimenpiteiden käyttöön ottamista tai tutkimuksen tai menettelyn päättämistä ilman toimenpiteitä suunnitellaan, ja erityistä huomiota on kiinnitettävä ilmoittamiseen sellaisista tosiasioista ja huomioista, jotka ovat erilaisia kuin väliaikaisten toimenpiteiden yhteydessä käytetyt.”

Asian tausta

10 Asian tausta on esitetty valituksenalaisen tuomion 1–12 kohdassa. Nyt käsiteltävää asiaa varten ne voidaan tiivistää seuraavasti.

11 Euroferin 23.5.2016 tekemän valituksen johdosta komissio pani vireille polkumyynnin vastaisen tutkimuksen, joka koski Brasiliasta, Iranista, Venäjältä, Serbiasta ja Ukrainasta peräisin olevien tiettyjen raudasta, seostamattomasta teräksestä tai muusta seosteräksestä valmistettujen kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuontia Euroopan unioniin.

12 Komissio julkaisi 7.7.2016 kyseistä tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn vireillepanoilmoituksen (EUVL 2016, C 246, s. 7) asetuksen N:o 1225/2009 mukaisesti.

13 Polkumyyntiä ja vahinkoa koskeva tutkimus kattoi 1.7.2015 ja 30.6.2016 välisen ajanjakson (jäljempänä tutkimusajanjakso). Vahinkoa koskevaan arvioon vaikuttavien kehityssuuntausten tarkastelu kattoi 1.1.2013 ja tutkimusajanjakson päättymisen välisen ajanjakson.

14 Komissio totesi tämän tuomion 12 kohdassa mainitussa tutkimuksen vireillepanoilmoituksessa saattavansa soveltaa asianomaisiin osapuoliin asetuksen N:o 1225/2009 asiassa merkityksellisten säännösten mukaista otantaa. Unionin tuottajista lopulliseen otokseen kuului viidestä jäsenvaltiosta kuusi tuottajaa, joiden osuus unionin tuotannosta oli yli 45 prosenttia, eli

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Saksa)

– Tata Steel IJmuiden BV (Velsen-Noord, Alankomaat)

– Tata Steel UK Limited (Port Talbot, Etelä-Wales, Yhdistynyt kuningaskunta)

– ArcelorMittal Méditerranée SAS (Fos-sur-Mer, Ranska)

– ArcelorMittal Atlantique et Lorraine (Dunkerque, Ranska) ja

– ArcelorMittal España SA (Gozón, Espanja).

15 Asianomaisten tuottajien toimitiloihin tehtiin asetuksen 2016/1036 16 artiklan mukaisia tarkastuskäyntejä.

16 Komissio ilmoitti 4.4.2017 kaikille asianomaisille osapuolille ilmoitusasiakirjalla (jäljempänä ilmoitusasiakirja) jatkavansa tutkimusta ottamatta käyttöön väliaikaisia toimenpiteitä, jotka koskevat tarkasteltavana olevaa tuontia unioniin. Tähän asiakirjaan sisältyivät ne olennaiset tosiasiat ja huomiot, joiden pohjalta komissio oli päättänyt jatkaa tutkimusta ottamatta käyttöön väliaikaisia toimenpiteitä. Kyseisen asiakirjan tiedoksi antamisen jälkeen asianomaiset osapuolet esittivät kirjallisia huomautuksia ilmaistuista tiedoista ja päätelmistä. Kuulemista pyytäneitä asianomaisia osapuolia myös kuultiin.

17 Eurofer osallistui kuulemisesta kauppaan liittyvissä menettelyissä vastaavan neuvonantajan kanssa järjestettyyn kuulemiseen 4.5.2017. Eurofer osallistui 8.6.2017 järjestettyyn toiseen kuulemiseen.

18 Viisi uutta tarkastuskäyntiä tehtiin 29.5. ja 9.6.2017 välisenä aikana seuraavien asianomaisten osapuolten toimitiloihin unionissa:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg) (unionin tuottaja)

– Hus Ltd (Plovdiv, Bulgaria) (käyttäjä, kuumavalssattujen levyvalmisteiden tuontia harjoittavan ”Consortium for Imports of Hot-Rolled Flats” -konsortion jäsen)

– Technotubi SpA (Alfianello, Italia) (käyttäjä, edellä olevassa luetelmakohdassa mainitun konsortion jäsen)

– italialainen käyttäjä, joka ei ole konsortion jäsen ja joka oli pyytänyt nimetöntä käsittelyä, ja

– Eurofer.

19 Lopulliset päätelmät ilmoitettiin 17.7.2017 (jäljempänä lopullinen ilmoittaminen), minkä jälkeen kuulemisesta kauppaan liittyvissä menettelyissä vastaavan neuvonantajan kanssa järjestettiin 27.7.2017 uusi kuuleminen, johon Eurofer osallistui.

20 Erään iranilaisen vientiä harjoittavan tuottajan kanssa 3.8.2017 järjestetyn kuulemisen jälkeen komissio teki polkumyyntilaskelman ja siihen perustuvat laskelmat uudelleen. Osapuolille ilmoitettiin tästä tarkistuksesta 4.8.2017 täydentävällä lopullisella ilmoitusasiakirjalla.

21 Komissio antoi 5.10.2017 riidanalaisen asetuksen.

22 Tämän asetuksen 2 artiklassa säädetään, että ”päätetään Serbiasta peräisin olevan tarkasteltavana olevan tuotteen unioniin suuntautuvaa tuontia koskeva polkumyynnin vastainen menettely asetuksen [2016/1036] 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti”.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

23 Eurofer nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.12.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin riidanalaisen asetuksen osittaista kumoamista.

24 HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (jäljempänä HBIS Serbia) pyysi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 17.4.2018 toimittamallaan asiakirjalla saada osallistua oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen komission vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemuksen 12.7.2018 antamallaan määräyksellä. Tiettyjä ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyyn kannekirjelmään sisältyviä tietoja on käsitelty luottamuksellisesti HBIS Serbiaan nähden.

25 Eurofer vetosi kanteensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan komissio teki ilmeisen arviointivirheen ja oikeudellisen virheen päättäessään olla kumuloimatta Serbian tuontia asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Toisen kanneperusteen mukaan komissio teki ilmeisen arviointivirheen ja oikeudellisen virheen katsoessaan, että suojatoimenpiteet Serbian tasavaltaa vastaan olivat ”tarpeettomia” myös siinä tapauksessa, ettei tuontia kumuloida. Kolmannen kanneperusteen mukaan komissio rikkoi tämän asetuksen 20 artiklan 2 kohtaa, loukkasi kantajan tiedonsaantioikeutta ja sen puolustautumisoikeuksia sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistettua oikeutta hyvään hallintoon, kun se kieltäytyi ilmoittamasta hintojen ja viitehintojen alittavuutta koskevia tietoja serbialaisen viejän osalta.

26 Kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten osalta unionin yleinen tuomioistuin vastasi komission väitteisiin, joilla tutkittavaksi ottaminen oli riitautettu, viittaamalla erityisesti 26.2.2002 annettuun tuomioon neuvosto v. Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118, 51 ja 52 kohta) perustuvaan unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan unionin tuomioistuimet voivat arvioida, onko hyvän lainkäytön mukaista hylätä kanne lausumatta ensin sen tutkittavaksi ottamisesta, ja se katsoi, että nyt käsiteltävässä tapauksessa oli perusteltua tutkia kanteen asiakysymys ilman, että ensin lausuttaisiin kyseisestä tutkittavaksi ottamisesta.

27 Asiakysymyksen osalta unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Euroferin väitteet, jotka koskivat asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdassa säädettyä toista edellytystä, joka liittyy tuonnin määrään, joka ei ole merkityksetön. Koska tässä säännöksessä asetetut edellytykset ovat kumulatiivisia, se hylkäsi ensimmäisen kumoamisperusteen kokonaisuudessaan.

28 Unionin yleinen tuomioistuin totesi toisesta kumoamisperusteesta, ettei Eurofer ollut osoittanut, että komissio oli ylittänyt harkintavaltansa, joka sillä oli asetuksen 2016/1036 9 artiklan 2 kohdan soveltamisen yhteydessä. Se hylkäsi perusteettomina väitteen Serbiasta peräisin olevan tuonnin pintapuolisesta ja osittaisesta tutkimisesta ja siten toisen kanneperusteen kokonaisuudessaan.

29 Unionin yleinen tuomioistuin totesi kolmannesta kumoamisperusteesta, että Euroferille oli ilmoitettu asetuksen 2016/1036 20 artiklan 2 kohdan mukaisesti niistä olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella suunniteltiin menettelyn päättämistä ilman toimenpiteitä Serbiasta peräisin olevan tuonnin osalta, että Euroferilla oli mahdollisuus esittää tehokkaasti kantansa ja että sen puolustautumisoikeuksia oli siten kunnioitettu nyt käsiteltävässä tapauksessa. Lisäksi se hylkäsi Euroferin väitteet, jotka perustuivat rinnastamiseen kilpailuasioiden alan oikeuskäytäntöön. Se katsoi lisäksi, että – kuten toisen kanneperusteen

tarkastelusta ilmeni – komissio oli tutkinut kaikki käsiteltävänä olleen asian kannalta merkitykselliset seikat eikä näin ollen ollut loukannut hyvän hallinnon periaatetta. Näin ollen se hylkäsi kolmannen kumoamisperusteen.

30 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla Euroferin kanteen kokonaisuudessaan.

Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

31 Eurofer vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– kumoaa riidanalaisen asetuksen 2 artiklan

– toissijaisesti palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja

– velvoittaa komission ja HBIS Serbian korvaamaan ensimmäisessä oikeusasteessa ja valituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

32 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion ja jättää ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen tutkimatta

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa Euroferin korvaamaan ensimmäisessä oikeusasteessa ja valituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

33 HBIS Serbia vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa Euroferin korvaamaan HBIS Serbialle ensimmäisessä oikeusasteessa ja valituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

34 Unionin tuomioistuimen presidentin 2.9.2020 antamalla määräyksellä Eurofer v. komissio (C-226/20 P, ei julkaistu, EU:C:2020:669) hyväksyttiin Euroferin pyyntö siitä, että unionin tuomioistuin käsittelee luottamuksellisesti HBIS Serbiaan nähden Euroferin valituksen liitteessä A.4 olevia tietoja, jotka vastaavat tietoja, joita käsiteltiin luottamuksellisesti jo valituksenalaiseen tuomioon johtaneessa asiassa ja jotka oli liitetty Euroferin ensimmäisessä oikeusasteessa esittämään kannekirjelmään.

Valituksen tarkastelu

35 Eurofer vetoaa valituksensa tueksi neljään valitusperusteeseen. Ensimmäisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se tulkitsi asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohtaa siten, että komissiolla on harkintavalta katsoa, että yli 1 prosentin

markkinaosuutta vastaava tuonti on ”merkityksetöntä”. Toisen valitusperusteen mukaan on tehty ilmeisiä arviointivirheitä ja oikeudellinen virhe, kun on arvioitu, että Serbiasta peräisin olevan ”tuonnin määrä” oli kyseisen asetuksen 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”merkityksetön”. Kolmannen valitusperusteen mukaan on tehty ilmeinen arviointivirhe ja oikeudellinen virhe, kun kyse on päätelmästä, jonka mukaan ”suojatoimenpiteet ovat tarpeettomia” mainitun asetuksen 9 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Neljännen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se katsoi, ettei komissiolla ollut velvollisuutta toimittaa sille hintojen ja viitehintojen alittavuutta koskevia tietoja.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

36 Eurofer väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se tulkitsi asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohtaa ja 5 artiklan 7 kohtaa siten, että komissiolla on harkintavalta katsoa, että yli 1 prosentin markkinaosuutta vastaava tuonti on kyseisen asetuksen 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla ”merkityksetöntä”. Tämä valitusperuste koskee valituksenalaisen tuomion 67, 68, 73, 74 ja 78–80 kohtaa.

37 Ensiksikin 25.1.2017 annettuun unionin yleisen tuomioistuimen tuomioon Rusal Armenal v. neuvosto (T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, 101–105 kohta) perustuvassa oikeuskäytännössä vahvistetaan Euroferin mukaan, että asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohta ja 5 artiklan 7 kohta ovat ”toisiaan täydentäviä”. Tämän asetuksen 3 artiklan 4 kohdan asianmukaisen tulkinnan mukaan kyseisen asetuksen 5 artiklan 7 kohdassa säädettyä 1 prosentin kynnystä on Euroferin mukaan siten sovellettava sitovana kynnyksenä arvioitaessa tuonnin määrän saman asetuksen 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua ”merkityksettömyyttä”. Tämä tulkinta saa tukea komission päätöskäytännöstä, johon unionin yleinen tuomioistuin viittaa muun muassa valituksenalaisen tuomion 73 ja 74 kohdassa, sekä komission 21.9.2000 Maailman kauppajärjestön (WTO) polkumyyntikomitealle (täytäntöönpanoa käsittelevä ad hoc -ryhmä) esittämässä selittävässä huomautuksessa – sellaisena kuin sitä valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa lainataan –, joka on ”komission paras tulkinta unionin oikeudesta”.

38 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin ei sen mukaan esitä valituksenalaisen tuomion 65–68 ja 79 kohdassa ainoatakaan vakuuttavaa perustelua tulkintansa tueksi. Ensinnäkään se, että asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdassa ei viitata nimenomaisesti 5 artiklan 7 kohtaan, ei merkitse sitä, ettei näitä säännöksiä voitaisi tarkastella yhdessä. Toiseksi se, että tämän asetuksen 5 artiklan 7 kohtaa sovelletaan tutkimuksen aloittamisvaiheessa kun taas kyseisen asetuksen 3 artiklan 4 kohtaa sovelletaan itse tutkimusvaiheessa, ei ole riittävä peruste olla tulkitsematta näitä kahta säännöstä johdonmukaisesti. Tässä yhteydessä olisi loogista, että samoja sääntöjä sovellettaisiin menettelyn molemmissa vaiheissa, samoin kuin saman asetuksen muitakin säännöksiä sovelletaan. Kolmanneksi komissiolla yhteisen kauppapolitiikan alalla olevalla laajalla harkintavallalla ei ole merkitystä määritettäessä sitä, ylittääkö tietystä maasta tuleva tuonti 1 prosentin kynnyksen, koska tähän kysymykseen on vastattava kaksijakoisella tavalla. Neljänneksi esimerkeillä, jotka koskevat 1 prosentin markkinaosuutta suurempaa tuontia ja joihin unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa tukeutui, ei ole merkitystä tulkittaessa asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohtaa.

39 Kolmanneksi unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta on Euroferin mukaan oikeusvarmuuden periaatteen vastainen, koska tämä tulkinta aiheuttaa epävarmuutta myös siitä, sovelletaanko kyseisen asetuksen 5 artiklan 7 kohdassa säädettyä 3 prosentin kynnystä analogisesti sekä tutkimuksen aloittamisvaiheessa että itse tutkimusvaiheessa. Samoin unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta, jonka mukaan tämän asetuksen 5 artiklan 7 kohta voi sisältää ohjeita saman asetuksen 3 artiklan 4 kohdan tulkitsemiseen ilman, että siinä katsottaisiin kuitenkaan vahvistettavan sitovaa kynnystä, voi aiheuttaa oikeudellista epävarmuutta, ja se muodostaa poliittisen painostuskeinon polkumyyntiasioissa. Tällaisen tulkinnan mukaan komissiolla on laaja harkintavalta, johon kohdistuu pintapuolinen tuomioistuinvalvonta.

40 Komissio väittää, että tämä valitusperuste on tehoton ja joka tapauksessa perusteeton.

41 HBIS Serbia väittää, että kyseinen valitusperuste on perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

42 Aluksi on hylättävä komission väite, jonka mukaan tämä valitusperuste on tehoton. Vaikka tämä valitusperuste koskee erityisesti valituksenalaisen tuomion 67, 68, 73, 74 ja 78–80 kohtaa, Euroferin tämän valitusperusteen tueksi esittämistä väitteistä ilmenee selvästi, että todellisuudessa se pyrkii riitauttamaan kaikki kyseisen tuomion perustelut, joilla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi ensimmäisen kumoamisperusteen siltä osin kuin se koski asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa säädettyä tuonnin määrän merkityksettömyyttä koskevaa edellytystä.

43 Eurofer väittää asiakysymyksen osalta lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin on käyttänyt perusteena virheellistä tulkintaa kyseisen asetuksen 3 artiklan 4 kohdasta ja 5 artiklan 7 kohdasta, sillä näissä säännöksissä ei anneta komissiolle harkintavaltaa katsoa, että Serbiasta tuleva tuonti – siltä osin kuin sen määrä ylittää 1 prosentin – olisi mainitun asetuksen 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla ”merkityksetöntä”.

44 Tässä yhteydessä on muistutettava, että asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdassa säädetään, että jos useammasta kuin yhdestä maasta tapahtuvaa tuotteen tuontia tutkitaan samanaikaisesti polkumyynnin vuoksi, tällaisen tuonnin vaikutuksia voidaan arvioida kumulatiivisesti vain, jos yhtäältä kustakin maasta tapahtuvan tuonnin suhteen osoitettu polkumyyntimarginaali on tämän asetuksen 9 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua vähimmäistasoa suurempi ja jos yhdestäkään maasta tapahtuvan tuonnin määrä ei ole merkityksetön ja jos toisaalta tuonnin vaikutusten kumulatiivinen arviointi on asianmukaista ottaen huomioon tuotavien tuotteiden väliset kilpailuedellytykset ja tuotavien tuotteiden ja unionin samankaltaisen tuotteen väliset kilpailuedellytykset.

45 Kuten unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa perustellusti totesi, tämän asetuksen 3 artiklan 4 kohdassa säädetään lähinnä kolmesta edellytyksestä, joiden täyttyessä voidaan arvioida kumulatiivisesti useammasta kuin yhdestä maasta peräisin olevaa tuontia, joka on samanaikaisesti polkumyyntitutkimuksen kohteena, ja tällaisen arvioinnin poissulkemiseksi riittää se, että yksikin näistä kolmesta edellytyksestä jää täyttymättä.

46 Nyt käsiteltävässä asiassa on kyse ainoastaan näistä edellytyksistä toiseksi mainitusta eli edellytyksestä, joka koskee tuonnin määrää, joka ei ole merkityksetön.

47 Ensinnäkin jo asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohdan sanamuodosta ilmenee, ettei tässä säännöksessä viitata tämän edellytyksen osalta millään tavoin tämän asetuksen 5 artiklan 7 kohtaan eikä mihinkään muuhunkaan kyseisen asetuksen säännökseen.

48 Kuten unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa perustellusti totesi, toisin kuin asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohdan ensimmäisessä osassa, jossa polkumyyntimarginaalia koskeva ensimmäinen edellytys määritellään täsmällisesti viittaamalla kyseisen asetuksen 9 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun vähimmäistasoon, mainitun asetuksen 3 artiklan 4 kohdan a alakohdan toiseen osaan ei sisälly minkäänlaista viittausta, ja siinä edellytetään ainoastaan, että yhdestäkään maasta peräisin olevan tuonnin määrä ei ole ”merkityksetön”, tätä käsitettä tarkasti määrittelemättä.

49 Tästä seuraa, että koska asetuksen 2016/1036 5 artiklan 7 kohdassa säädettyyn 1 prosentin kynnykseen ei nimenomaisesti viitata, unionin lainsäätäjä ei ole edellyttänyt, että tuonnin merkityksettömyyttä olisi ehdottomasti arvioitava tämän kynnyksen perusteella tämän asetuksen 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa säädetyn toisen edellytyksen yhteydessä.

50 Toiseksi on todettava, että asetuksessa 2016/1036 säädetyssä menettelyssä tämän asetuksen 3 artiklan 4 kohdalla ja 5 artiklan 7 kohdalla on erilaiset tavoitteet.

51 Unionin yleinen tuomioistuin totesi tältä osin valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa perustellusti, että mainitun asetuksen 5 artiklan 7 kohta koskee toista tutkimusvaihetta kuin sitä, josta säädetään tämän saman asetuksen 3 artiklan 4 kohdassa.

52 Asetuksen 2016/1036 5 artiklan 7 kohdan mukaan on näet niin, että jos tässä säännöksessä säädettyä 1 prosentin kynnystä ei saavuteta, mitään polkumyynnin vastaista menettelyä ei aloiteta. Tästä seuraa, että kyseinen säännös koskee tutkimuksen aloittamista edeltävää vaihetta.

53 Sitä vastoin tämän asetuksen 3 artiklan 4 kohta koskee tuontia, joka jo on sellaisen tutkimuksen kohteena, jonka komissio on kyseisen asetuksen 6 artiklan 1 kohdan mukaisen menettelyn aloittamisen jälkeen aloittanut.

54 Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 52 kohdassa totesi, tässä yhteydessä on niin, että vaikka ei voida sulkea pois sitä, että saman asetuksen 5 artiklan 7 kohdassa säädetty 1 prosentin kynnys voidaan ottaa ohjeellisena kynnyksenä huomioon, kun tutkitaan sitä, ettei asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitettu tuonnin määrä ole ”merkityksetön”, tämä kynnys ei kuitenkaan voi olla ehdoton kynnys, jonka ylittyminen edellyttää, että katsotaan, ettei tietystä kolmannesta maasta peräisin olevan tuonnin määrä ole viimeksi mainitussa säännöksessä tarkoitetulla tavalla ”merkityksetön”.

55 Kolmanneksi unionin yleisen tuomioistuimen omaksuma tulkinta asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohdasta on sopusoinnussa unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä unionin toimielimille yhteisen kauppapolitiikan ja aivan erityisesti kaupallisten suojatoimenpiteiden alalla tunnustetun laajan harkintavallan kanssa. Tällainen harkintavalta johtuu siitä, että ne taloudelliset ja poliittiset tilanteet, joita toimielinten on arvioitava, ovat monitahoisia (ks. vastaavasti tuomio 19.9.2019, Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), ja se koskee erityisesti unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon olemassaolon määrittämistä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä (tuomio 10.7.2019, Caviro Distillerie ym. v. komissio, C-345/18 P, ei julkaistu, EU:C:2019:589, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

56 Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 51 kohdassa lähinnä totesi, nyt käsiteltävässä asiassa on niin, että vaikka asetuksen 2016/1036 5 artiklan 7 kohdassa säädetty 1 prosentin kynnys voi olla viite, jonka unionin tuomioistuimet voivat ottaa huomioon valvoessaan komission kyseisen asetuksen 3 artiklan 4 kohdan a alakohdan yhteydessä tekemiä arviointeja, tämä kynnys ei voi olla ehdoton kynnys, jonka ylittyessä komissio ei missään tapauksessa voisi päätellä, että polkumyyntitutkimuksen kohteena oleva tuonti tietystä maasta on merkityksetöntä.

57 Asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohdan tällainen tulkinta merkitsisi näet sitä, että tältä toimielimeltä vietäisiin sille kyseisessä säännöksessä sitä varten annettu harkintavalta, että se voi harkita tuonnin merkityksettömyyttä arvioidessaan kumulatiivisesti useista polkumyyntitutkimusten kohteena samanaikaisesti olevista maista peräisin olevan tuotteen tuontia.

58 Edellä esitetystä seuraa näin ollen, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa perustellusti, että kyseisen asetuksen 5 artiklan 7 kohtaa voidaan käyttää merkityksettömiä vientimääriä koskevana ohjeena mutta että tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että kyseessä olevasta maasta peräisin olevaa tuontia, jonka markkinaosuus on yli 1 prosentin, ei voitaisi viimeksi mainitun asetuksen 3 artiklan 4 kohdan yhteydessä pitää merkityksettömänä.

59 Euroferin tämän valitusperusteen tueksi esittämät väitteet eivät horjuta tätä päätelmää.

60 Ensinnäkin väitteestä, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohdasta on pääasiallisesti unionin toimielinten aikaisemman päätöskäytännön vastainen, on riittävää todeta, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällaista päätöskäytäntöä ei voida ottaa huomioon tulkittaessa kyseisen asetuksen jotain säännöstä (ks. vastaavasti tuomio 10.2.2021, RFA International v. komissio, C-56/19 P, EU:C:2021:102, 79 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

61 Kyseisen tulkinnan yhdenmukaisuudesta tämän tuomion 37 kohdassa mainitun selittävän huomautuksen kanssa on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 77 kohdassa, ettei mainittua asiakirjaa voida pitää suuntaviivoina, joista seuraisi, että komissio rajoittaa itse harkintavaltaansa, eikä tätä kohtaa ole nyt käsiteltävässä valituksessa nimenomaisesti riitautettu.

62 Lopuksi on hylättävä myös väitteet, joiden mukaan tämä tulkinta on ristiriidassa oikeusvarmuuden periaatteen kanssa.

63 Yhtäältä Euroferin väite, jonka mukaan tämä tulkinta johtaisi epävarmuuteen siitä, miten asetuksen 2016/1036 5 artiklan 7 kohdassa säädettyjä kynnyksiä olisi tulkittava, ei näet voi menestyä, kun otetaan huomioon tämän tuomion 50–54 kohdassa esitetyt seikat. Toisaalta, kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 57 kohdassa korosti, tämän asetuksen 3 artiklan 4 kohdan a alakohdan tulkitseminen Euroferin puoltamalla tavalla merkitsisi sitä, että tältä säännökseltä vietäisiin tehokas vaikutus, koska kyseisen asetuksen 5 artiklan 7 kohdan mukaan menettelyä ei lähtökohtaisesti aloiteta sellaisten maiden osalta, joista tuleva tuonti vastaa alle 1 prosentin markkinaosuutta.

64 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

65 Eurofer väittää toisessa valitusperusteessaan, että unionin yleisen tuomioistuimen arviointi, jonka mukaan Serbiasta peräisin olevan tuonnin määrä oli asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla ”merkityksetön”, on oikeudellisesti virheellinen. Tämä valitusperuste koskee valituksenalaisen tuomion 81–85 kohtaa, ja se jakautuu kolmeen osaan.

66 Eurofer väittää tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 81–83 kohdassa oikeudellisen virheen, kun se sisällytti hintatekijöitä tuonnin määrän ”merkityksettömyyden” arviointiin, vaikka sen oli pitänyt arvioida ainoastaan määrien suuruutta.

67 Kyseisen tuomion 50 ja 51 kohdassa muistutettiin Euroferin mukaan perustellusti niistä kolmesta seikasta, jotka ovat tarpeen asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan mukaisen kumulatiivisen arvioinnin tekemiseksi. Näistä seikoista toiseksi mainittu koskee tuonnin määrää, jonka ”merkityksettömyyden” pitää perustua markkinaosuuksiin eikä tämän tuonnin hintaan. Näistä seikoista kolmanneksi mainittu koskee hintaa, ja asetuksessa tehdään selvä ero näiden kahden näkökohdan välillä. Unionin yleinen tuomioistuin on Euroferin mukaan kuitenkin sekoittanut keskenään kaksi eri käsitettä ja perustanut siten tuonnin määrän merkityksettömyyttä koskevat perustelunsa päätelmään, joka ei ole asiassa merkityksellinen.

68 Eurofer väittää tämän valitusperusteen toisessa osassa, joka on esitetty toissijaisesti, että unionin yleinen tuomioistuin ei missään tapauksessa soveltanut asianmukaisesti valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa esittämiään arviointiperusteita, joiden avulla merkityksettömyyttä voidaan arvioida. Koska komissio jätti analyysissään huomiotta hintojen ja viitehintojen alittavuuden, se ei ole ottanut huomioon kaikkia asian kannalta merkityksellisiä todisteita, vaikka tätä edellytetään asetuksen 2016/1036 3 artiklan 3 kohdassa. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 83 kohdassa oikeudellisen virheen, kun se vahvisti komission lähestymistavan.

69 Eurofer väittää saman valitusperusteen kolmannessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki myös valituksenalaisen tuomion 83 ja 85 kohdassa ilmeisen arviointivirheen ja otti selvitysaineiston huomioon vääristyneellä tavalla todetessaan, että vähäistä markkinaosuutta vastaavaa määrää koskevat keskimääräiset hinnat tukivat toteamusta siitä, että kyseessä olevan tuonnin määrä oli merkityksetön. Eurofer myöntää, että Serbiasta peräisin olevan tuonnin keskimääräinen hinta oli korkeampi kuin muista maista peräisin olevan tuonnin hinta. Asiakirja-aineistoon liitetyistä todisteista ilmenee sen mukaan kuitenkin selvästi, että ainoan serbialaisen tuottajan keskimääräinen hinta oli käytännössä sama kuin niiden kahden muun viejän keskimääräinen hinta, joiden osalta komissio otti polkumyyntitullit käyttöön.

70 Komissio katsoo, että tämä valitusperuste on tehoton ja että sen kaikki kolme osaa ovat joka tapauksessa perusteettomia. Komission mukaan kolmas näistä osista on lisäksi jätettävä osittain tutkimatta.

71 HBIS Serbia väittää, että tämä valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

72 On todettava, että tämä valitusperuste on tehoton, aivan kuten komissio väittää.

73 Tällä valitusperusteella pyritään näet riitauttamaan erityisesti valituksenalaisen tuomion 81–84 kohta.

74 Unionin yleinen tuomioistuin totesi tämän tuomion 81 kohdassa, että komissio saattoi riidanalaisen asetuksen 248 perustelukappaleessa katsoa perustellusti sen, että Serbian keskimääräiset myyntihinnat tutkimusajanjakson aikana olivat huomattavasti korkeammat kuin neljän muun asianomaisen maan, olevan lisäosoitus siitä, että tuonnin näin vähäinen määrä ei voi aiheuttaa vahinkoa unionin tuotannonalalle.

75 Unionin yleinen tuomioistuin tosin katsoi valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa, että sen selvittäminen, onko tuonnin määrä asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla merkityksetön, ei rajoitu vain tämän määrän suuruuden tutkimiseen, vaan ulottuu sen laatuun, toisin sanoen muihin sellaisiin seikkoihin, jotka osoittavat kyseisen määrän mahdollisesti aiheuttamat vaikutukset, kuten tämän tuonnin hinnat.

76 Kuten erityisesti valituksenalaisen tuomion 69 kohdasta ilmenee, komissio kuitenkin totesi riidanalaisen asetuksen 232 perustelukappaleessa pääasiallisesti, että Serbiasta peräisin olevan tuonnin määrää pidettiin asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan perusteella merkityksettömänä, koska tämä määrä oli yhtäältä hyvin lähellä tämän asetuksen 5 artiklan 7 kohdassa säädettyä 1 prosentin kynnystä, jonka alittuessa komissio ei aloita tutkimusta, ja koska kyseinen määrä oli toisaalta huomattavasti pienempi kuin kustakin neljästä muusta asianomaisesta maasta peräisin olevan tuonnin määrä.

77 Vaikka siis oletettaisiin, että – kuten Eurofer väittää – unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 81–84 kohdassa esittämiin, kyseessä olevan tuonnin hintojen analyysiä koskeviin perusteluihin liittyisi yksi tai useampi oikeudellinen virhe, tällaisilla virheillä ei ole vaikutusta kyseisen tuomion 70 ja 80 kohdassa esitettyyn toteamukseen, jonka mukaan komissio saattoi nyt käsiteltävässä tapauksessa ilmeistä arviointivirhettä tekemättä katsoa, että Serbiasta peräisin olevan tuonnin määrä pysyi asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla merkityksettömänä.

78 Näin ollen toisen valitusperusteen kaikki kolme osaa on hylättävä tehottomina.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

79 Eurofer väittää kolmannessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 109, 114, 120 ja 121 kohdassa useita oikeudellisia virheitä, kun se vahvisti komission päätelmän, jonka mukaan nyt käsiteltävässä tapauksessa suojatoimenpiteet olivat asetuksen 2016/1036 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti ”tarpeettomia”. Tämä valitusperuste jakautuu kahteen osaan.

80 Eurofer väittää ensimmäisessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa oikeudellisen virheen katsoessaan, että yksityiskohtaista analyysiä muun muassa polkumyynnin olemassaolosta asetuksen 2016/1036 2 artiklan mukaisesti ja vahingon olemassaolosta kyseisen asetuksen 3 artiklan mukaisesti ei aina edellytetä ja että tutkimuksen tai menettelyn päättäminen voi olla välttämätöntä muun muassa yksinomaan polkumyyntimarginaalin tai tuontimäärien perusteella.

81 Eurofer väittää, että vaikka asetuksen 2016/1036 9 artiklan 2 kohdassa ei täsmennetä olosuhteita, joissa ”suojatoimenpiteet ovat tarpeettomia”, tämän asetuksen johdanto-osan 16 perustelukappaleeseen sisältyy selviä ohjeita, koska siinä todetaan, että menettelyt olisi päätettävä, ”jos polkumyyntimarginaali on vähimmäistasoa tai vahinko merkityksetön”. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa virheellisesti, ettei mahdollisen merkittävän vahingon arvioiminen ollut tarpeen.

82 Asetuksen 2016/1036 9 artiklan 3 kohdalla ei Euroferin mukaan ole tältä osin merkitystä, koska siinä säädetään kahdesta ”turvaraja-arvosta”, joiden alittuessa kaksi tämän asetuksen johdanto-osan 16 perustelukappaleessa mainittua edellytystä lähtökohtaisesti täyttyvät. Tuonti Serbiasta kuitenkin ylitti nyt käsiteltävässä asiassa nämä turvaraja-arvot. Näin ollen ainoa seikka, jonka perusteella komissio olisi saattanut päätellä, ettei suojatoimenpiteiden toteuttaminen ollut hyödyllistä, olisi ollut toteamus siitä, että Serbiasta peräisin olevan tuonnin aiheuttama vahinko oli merkityksetön, mutta tämä toteamus olisi edellyttänyt komission tarkistavan, olisiko tämä tuonti voinut osaltaan vaikuttaa merkittävän vahingon syntymiseen asetuksen 2016/1036 3 artiklassa säädetyt arviointiperusteet huomioon ottaen.

83 Eurofer väittää toisessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 115–121 kohdassa oikeudellisen virheen ja ilmeisen arviointivirheen todetessaan, ettei komissio ollut ylittänyt harkintavaltaansa, jota sillä oli asetuksen 2016/1036 9 artiklan 2 kohdan soveltamisen yhteydessä. Euroferin mukaan on niin, että koska mitään muita seikkoja ei ole esitetty, komission päätelmiä ei voitu perustella Serbiasta peräisin olevan tuonnin määrällä eikä keskimääräisillä myyntihinnoilla.

84 Serbiasta peräisin olevan tuonnin määrästä, joka ylittää asetuksen 2016/1036 9 artiklan 3 kohdassa, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 5 artiklan 7 kohdan kanssa, säädetyn 1 prosentin kynnyksen, Eurofer toteaa, ettei voida olettaa, ettei tämä määrä aiheuttaisi vahinkoa. Keskimääräisten tuontihintojen käyttämisestä se toteaa, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon paitsi nämä hinnat myös muiden asianomaisten maiden viejien soveltamat hinnat sekä hintojen ja viitehintojen alittavuustasot. Lisäksi se, ettei komissio ottanut huomioon asian kannalta merkityksellisiä tietoja, merkitsee ilmeistä arviointivirhettä. Komission arvioinnissa ei otettu huomioon Serbiasta peräisin olevan tuonnin korkeaa polkumyyntimarginaalia, vaikka tämä tieto oli selvästi merkityksellinen tämän tuonnin vahingollisten vaikutusten määrittämiseksi, kuten tämän asetuksen 3 artiklan 3 kohdasta ilmenee.

85 Komissio katsoo, että tämä valitusperuste on jätettävä osittain tutkimatta ja että se on joka tapauksessa perusteeton.

86 HBIS Serbia väittää, että kyseinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

87 Eurofer väittää tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa virheellisesti, että yksityiskohtaista analyysiä vahingon olemassaolosta ei aina edellytetä ja että tutkimuksen tai menettelyn päättäminen voi olla välttämätöntä muun muassa yksinomaan polkumyyntimarginaalin tai tuontimäärien perusteella.

88 Asetuksen 2016/1036 9 artiklan 2 kohdassa säädetään tältä osin, että jos suojatoimenpiteet ovat tarpeettomia, tutkimus tai menettely on päätettävä. Tämän asetuksen johdanto-osan 16 perustelukappaleesta ilmenee, että tutkimukset tai menettelyt olisi päätettävä, jos polkumyyntimarginaali on vähimmäistasoa tai vahinko merkityksetön.

89 Tässä yhteydessä asetuksen 2016/1036 9 artiklan 3 kohdassa säädetään muun muassa, että kyseisen asetuksen 5 artiklan 9 kohdan mukaisesti aloitettujen menettelyjen osalta vahinkoa tavallisesti pidetään merkityksettömänä, jos tutkimuksen kohteena oleva tuonti edustaa pienempää määrää kuin 5 artiklan 7 kohdassa esitetyt määrät eli alle1 prosentin markkinaosuutta.

90 Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 100 kohdassa totesi, kyseisen asetuksen 9 artiklan 3 kohtaa ei voida tulkita siten, että se estäisi komissiota katsomasta, että tuonnin aiheuttama vahinko on merkityksetön, silloin, kun tuonnin määrä ylittää vain hyvin vähän tämän kynnyksen, kuten asia on nyt käsiteltävässä tapauksessa.

91 Adverbin ”tavallisesti” käyttämisestä nimittäin seuraa, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena on ollut jättää komissiolle tiettyä harkintavaltaa, kun se arvioi tuonnista mahdollisen aiheutuvan vahingon merkityksettömyyttä.

92 Tällainen tulkinta vastaa unionin toimielimille kauppapoliittisten suojatoimenpiteiden alalla myönnettyä harkintavaltaa, joka – kuten tämän tuomion 55 kohdassa on muistutettu – koskee unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon olemassaolon määrittämistä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä.

93 Näin ollen komissiolla on oikeus katsoa, että suojatoimenpiteet ovat asetuksen 2016/1036 9 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla tarpeettomia, kun se toteaa, että tutkimuksen kohteena oleva tuonti ylittää 1 prosentin kynnyksen, jonka alittuessa kolmannesta maasta peräisin olevan tuonnin aiheuttamaa vahinkoa pidetään tavallisesti merkityksettömänä, jos tämä tuonti pysyy hyvin lähellä tätä kynnystä ja jos kyseisellä toimielimellä on tiedossaan muita seikkoja, joilla voidaan tukea näkemystä kyseisen tuonnin merkityksettömyydestä.

94 Näissä olosuhteissa komissio voi sille kuuluvan harkintavallan perusteella päättää tutkimuksen pelkästään asetuksen 2016/1036 9 artiklan 2 kohdan perusteella tarvitsematta määrittää, voiko samasta tuonnista aiheutua merkittävää vahinkoa muun muassa kyseisen asetuksen 3 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädettyjen seikkojen kannalta.

95 Edellä esitetyn perusteella tämän valitusperusteen ensimmäinen osa on siten hylättävä perusteettomana.

96 Eurofer väittää tämän valitusperusteen toisessa osassa lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 115–121 kohdassa oikeudellisen virheen ja ilmeisen arviointivirheen, kun se vahvisti komission toteamuksen, jonka mukaan suojatoimenpiteet olivat nyt käsiteltävässä tapauksessa tarpeettomia.

97 Aluksi on hylättävä komission väite, jonka mukaan valitusperusteen tämä osa on jätettävä tutkimatta, koska se koskee yksinomaan unionin yleisen tuomioistuimen suorittamaa tosiseikkojen arviointia ja koska siinä ei yksilöidä mitään oikeudellista virhettä. Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 105 kohdassa totesi, unionin yleinen tuomioistuin esitti näet valituksenalaisen tuomion 115–121 kohdassa, johon tämä valitusperusteen osa kohdistuu, oikeudellista pohdintaa, ja Euroferin esittämät väitteet kohdistuvat siihen.

98 Euroferin väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen päätellessään, ettei komissio ollut ylittänyt sille asetuksen 2016/1036 9 artiklan 2 kohdan soveltamisen yhteydessä kuuluvaa harkintavaltaansa, on aluksi todettava, että tätä väitettä on pidettävä perusteettomana syistä, jotka ovat samoja kuin tämän tuomion 91–94 kohdassa esitetyt.

99 Väitteestä, joka perustuu siihen, että koska Serbiasta peräisin olevan tuonnin väitetysti korkeaa polkumyyntimarginaalia ei ole otettu huomioon, komission päätelmään, jonka mukaan suojatoimenpiteitä ei ollut tarpeen ottaa käyttöön, liittyy ilmeinen arviointivirhe, on todettava, että – kuten unionin yleinen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 110 ja 111 kohdassa perustellusti katsoi – asetuksen 2016/1036 9 artiklan 2 kohdassa jätetään komissiolle tiettyä harkintavaltaa täsmentämättä niitä olosuhteita, joissa komissio voi päätellä suojatoimenpiteiden olevan tarpeettomia.

100 Näin ollen on ilmeistä, ettei polkumyyntimarginaali ole merkityksellinen tieto, joka komission olisi välttämättä pitänyt ottaa huomioon voidakseen päätellä, ettei suojatoimenpiteiden toteuttaminen ollut tarpeen.

101 On joka tapauksessa todettava, että Eurofer vetoaa väitteidensä tueksi ainoastaan siihen, että kyseessä oleva polkumyyntimarginaali huomioon ottaen olisi ”epätodennäköistä”, että kyseessä olevan tuonnin vaikutus olisi merkityksetön, joten Eurofer ei esitä mitään konkreettista ja täsmällistä seikkaa, jonka perusteella voitaisiin päätellä, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa, että komission perusteluihin liittyi ilmeinen arviointivirhe.

102 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 109 kohdassa korosti, lopuksi on hylättävä väite, jonka mukaan komissio ei ole ottanut huomioon Serbiasta peräisin olevien tuotteiden hintojen ja viitehintojen alittavuutta koskevia tietoja, koska tämä väite merkitsee sitä, että vaaditaan, että – toisin kuin tämän tuomion 94 kohdassa on katsottu – komissio tarkistaa yksityiskohtaisesti vahingon olemassaolon ennen, kuin se voi päättää tutkimuksen asetuksen N:o 2016/1036 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

103 Edellä esitetyn perusteella kolmannen valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana, ja tämä valitusperuste on siten hylättävä kokonaisuudessaan.

Neljäs valitusperuste

Asianosaisten lausumat

104 Eurofer väittää neljännessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki useita oikeudellisia virheitä päätellessään, ettei komissiolla ollut velvollisuutta antaa serbialaisen viejän osalta hintojen ja viitehintojen alittavuutta koskevia tietoja. Tämä valitusperuste koskee valituksenalaisen tuomion 135–137, 141–146 ja 148 kohtaa, ja se jakautuu kolmeen osaan.

105 Eurofer väittää tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei sen puolustautumisoikeuksia ollut loukattu.

106 Puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen ei Euroferin mukaan koske yksinomaan asetuksen 2016/1036 20 artiklan 2 kohdassa säädettyä tiedon saamista niistä yksityiskohdista, joiden perusteella komissio on muodostanut kantansa, vaan myös muiden komission asiakirja-aineiston merkityksellisten yksityiskohtien saatavuutta. Nyt käsiteltävässä tapauksessa hintojen ja viitehintojen alittavuutta koskevat tiedot olisivat olleet olennaisia tietoja, joiden avulla kyseessä olevan tuonnin vaikutus olisi voitu osoittaa, ja tarpeellisia, jotta Euroferilla olisi ollut tilaisuus esittää näkemyksensä siitä, oliko tämä tuonti aiheuttanut vahinkoa unionin tuotannonalalle ja pitikö komission toteamus tämän vaikutuksen merkityksettömyydestä paikkansa.

107 Eurofer esittää kyseisen valitusperusteen toisessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 142 kohdassa, että unionin tuotannonalan edustajana Eurofer ei voi vedota polkumyyntitutkimuksessa puolustautumisoikeuksista johtuviin vaatimuksiin. Tällä päätelmällä ei ole oikeudellista perustaa, eikä sille löydy mitään perustetta unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä.

108 Eurofer väittää saman valitusperusteen kolmannessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen päätellessään valituksenalaisen tuomion 146 kohdassa, ettei komissio ollut loukannut Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistettua hyvän hallinnon periaatetta. Jos toinen tai kolmas valitusperuste hyväksyttäisiin, myös hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista koskevat Euroferin väitteet olisi sen mukaan hyväksyttävä. Lisäksi Eurofer katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 148 kohdassa oikeudellisen virheen, kun se ei velvoittanut komissiota esittämään hintojen ja viitehintojen alittavuutta koskevia todisteita.

109 Komissio ja HBIS Serbia väittävät, että neljäs valitusperuste on osittain perusteeton ja osittain tehoton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

110 Asetuksen 2016/1036 20 artiklan 2 kohdan mukaan tämän artiklan 1 kohdassa mainitut osapuolet, joihin Euroferin kaltainen jäseniään edustava järjestö kuuluu, voivat pyytää lopullista ilmoittamista olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella tutkimuksen tai menettelyn päättämistä ilman toimenpiteitä suunnitellaan.

111 On todettava, että tämän valitusperusteen kolme osaa perustuvat siihen lähtökohtaan, että hintojen ja viitehintojen alittavuutta koskevat tiedot olisivat tietoja, jotka komission olisi pitänyt ottaa huomioon soveltaessaan asetuksen 2016/1036 3 artiklan 4 kohdan a alakohtaa ja 5 artiklan 7 kohtaa.

112 Kuten toisen valitusperusteen tarkastelusta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin saattoi perustellusti katsoa, että komissio oli päättänyt perustellusti päättää Serbiasta tulevaa tuontia koskevan menettelyn pelkästään tuontimäärien ja keskimääräisiä myyntihintoja koskevien tietojen perusteella analysoimatta hintojen ja viitehintojen alittavuutta koskevia tietoja.

113 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 137 kohdassa, että Euroferille on asetuksen 2016/1036 20 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitettu olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella menettelyn päättämistä ilman toimenpiteitä suunniteltiin Serbiasta peräisin olevan tuonnin osalta, että Euroferilla on ollut tilaisuus esittää tehokkaasti kantansa ja että sen puolustautumisoikeuksia on kunnioitettu nyt käsiteltävässä tapauksessa.

114 Samoista syistä unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan valituksenalaisen tuomion 146 kohdassa, että komissio oli tutkinut kaikki nyt käsiteltävän asian kannalta merkitykselliset seikat ja että komissio ei ollut siten loukannut hyvän hallinnon periaatetta. Eurofer ei myöskään voi vedota siihen, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 148 kohdassa Euroferin pyynnön, joka koski hintojen ja viitehintojen alittavuusmarginaaleja koskevien tietojen esittämistä Serbian tasavallan osalta.

115 Näin ollen neljäs valitusperuste on hylättävä perusteettomana ilman, että olisi tarpeen lausua siitä, onko polkumyynnin vastaisessa tutkimusmenettelyssä tehtävä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen osalta ero Euroferin ja niiden yritysten välillä, joille saatetaan määrätä seuraamus tai polkumyyntitulli.

116 Edellä esitetyt seikat huomioon ottaen, ja koska yhtäkään tämän valituksen valitusperustetta ei ole hyväksytty, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan ilman, että on tarpeen lausua komission väitteistä, jotka koskevat ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista.

Oikeudenkäyntikulut

117 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

118 Koska komissio ja HBIS Serbia ovat vaatineet, että Eurofer velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska viimeksi mainittu on hävinnyt asian, se on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission ja HBIS Serbian oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Eurofer, European Steel Association, AISBL, velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Euroopan komission ja HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgraden oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset